

Η είσοδος στο Ναό

Ένα από τα πρώτα πράγματα που μάθαμε όλοι μας όταν για πρώτη φορά αντικρίσαμε το χώρο στον οποίο βρισκόμαστε ήταν πως τα πάντα στο Ν: είναι συμβολικά. Μας είπαν “Μελετήστε το διάκοσμο του Ν: , το χώρο, τα αντικείμενα, όλα”. Ο συμβολισμός και η αλληγορία έχουν τις προεκτάσεις τους όμως και στα έμψυχα και στις πράξεις, τις διαδικασίες, την τελετουργία ή αλλιώς το τυπικό και όσο ωριμάζει το βλέμμα του αναζητητή ίσως μπορεί να εντοπίσει προεκτάσεις τους και εκτός Τ: Ν: .

Τα σύμβολα παίζουν πολλούς ρόλους και έχουν πολλές διαφορετικές ιδιότητες που εκ πρώτης όψεως μοιάζουν να εκτελούν εντελώς διαφορετικούς σκοπούς.

Δεν είναι όμως προνόμιο αποκλειστικό της αδελφότητας μας, να χρησιμοποιεί σύμβολα και αλληγορίες. Το έπραξαν στο παρελθόν οι μεγαλύτεροι φιλόσοφοι και μύστες για να διδάξουν έννοιες εξαιρετικά σύνθετες ή αφηρημένες. Εξάλλου και οι σύγχρονοι επιστήμονες όταν θέλουν να εξηγήσουν τη λειτουργία διαστάσεων, μεγεθών ή καταστάσεων που υπερβαίνουν τις αισθήσεις μας και τη φυσική μας αντίληψη, χρησιμοποιούν τη μέθοδο της αναγωγής σε απλούστερα πράγματα ή καταστάσεις που όμως να μπορούν να γίνουν εύκολα αντιληπτά. Μετά συνθέτοντας τα αντιληπτά δίνουν διέξοδο στο μυαλό, ώστε να μπορεί να συνεχίσει και συνήθως με μαθηματικούς υπολογισμούς στο χαρτί, καταφέρνει να γνωρίσει ακόμη και πεδία που η ανθρώπινη φαντασία δεν είναι σε θέση να οραματιστεί άμεσα. Κι όμως στο τέλος οι πράξεις παράγουν αποτέλεσμα ορατό και στον από εμάς αντιληπτό κόσμο. Χωρίς την χρήση αναγωγής, συμβόλων και μιας μεθόδου απεγκλωβισμού από το “ανθρωπίνως αντιληπτό”, το μυαλό δεν θα μπορούσε να συνεχίσει την εργασία του για να μας επιστρέψει το ορατό και από αποτέλεσμα.

Όταν πρωτάρχισα να παρατηρώ τον εσωτερικό διάκοσμο του Τ: Ν: αρχικά ομολογώ ότι μου φάνηκε φορτωμένος. Κοίταζα γύρω μου και όλα μου φαίνονταν όχι μόνο υπερβολικά και πολλά αλλά ασύνδετα και περίεργα ... Σήμερα νομίζω ότι ο Τ: Ν: είναι μια πολύ απλοποιημένη μορφή του συμβολικού χώρου στον οποίο ζούμε καθημερινά αλλά εκεί τα σύμβολα είναι τόσα πολλά και είναι τέτοιοι οι ρυθμοί με τους οποίους μας παρουσιάζονται που αδυνατούμε να αντιληφθούμε το συμβολικό τους χαρακτήρα.

Μια πολύ σημαντική αρχική παρατήρηση που μπορεί να κάνει κανείς εντός του Ν: είναι ότι κατά παράδοση δεν έχει παράθυρα. Μία εξήγηση για αυτό η οποία μάλιστα με επηρέασε ώστε να χαράξω τον Τ: μου Π:, είναι ότι ο Τ: Ν: συμβολίζει το σύμπαν. Για το σύμπαν η μόνη εικόνα που έχουμε είναι από μέσα ! Φυσικά δεν αποκλείουμε την εκδοχή ότι οι πρώτοι Αδδ: Τεκκ: συνευρίσκονταν για τις Εργασίες τους σε χώρους που από φυσικού τους δεν διέθεταν παράθυρα. Έπειτα σε συνέχεια της παράδοσης και ως μίμηση των πρώτων Τ: οι Ν: πιθανά συνέχισαν να κτίζονται έτσι. Κατά την άποψη μου η μία εκδοχή σε καμιά περίπτωση δεν αναιρεί την άλλη. Η Αιτία και ο Λόγος είναι δυνατό να μην ταυτίζονται αφού η Αιτία επενεργεί και ανιχνεύετε και στον φυσικό κόσμο ενώ ο Λόγος επεκτείνεται και γίνεται αισθητός πέρα από αυτόν και μόνο.

Αξίζει να αναφερθεί ότι κάποιες άλλες φορές ο Τ: Ν: περιγράφετε ως σύμβολο του ανθρώπινου σώματος. Η παρούσα ανάλυση δεν θα ακολουθήσει την πορεία που απορρέει από αυτή τη θεώρηση γιατί έχει σκοπό να δείξει μια άλλη πλευρά των πραγμάτων. Η αναφορά αυτή όμως, γίνεται για να υπογραμμιστεί ότι καμιά πρόταση αποσυμβολισμού και ιδιαιτέρως η παρούσα δεν διεκδικεί την αποκλειστικότητα, δεδομένου

ότι κάθε σύμβολο καταφέρνει να έχει πολλούς χαρακτήρες και να λειτουργεί με διαφορετικούς τρόπους ανάλογα με την κατάσταση και την οπτική από την οποία το εξετάζουμε.

Οι Αδδ.: και Αδδ.: ας μου συγχωρέσουν το γεγονός ότι ο Π.: Χ.: αυτός ίσως θέτει πολλά ερωτήματα. Κάποιες φορές νιώθω πως είναι πιο δημιουργικό ένα καλό ερώτημα στο οποίο να μπορεί να δώσει ο καθένας την δική του απάντηση παρά μια αυστηρή τοποθέτηση που η αποδοχή της δεν γεννά απαραίτητα κάτι νέο.

Ένα ερώτημα από τα πιο σοβαρά που με προβλημάτισε σχετικά με τον Τ.: Ν.: είναι η κίνηση μας μέσα σε αυτόν και η σχέση με το χρόνο.

Είναι αδύνατο να βρεθείς απλά κάπου χωρίς να έχεις πάει εκεί από κάπου αλλού. Αυτή η παραδοχή των υποχρεωτικά διαδοχικών καταστάσεων, της μεσολάβησης χρόνου από τη μία στην άλλη και της καταγραφής της θέσης ουσιαστικά μας τοποθετεί σε ένα χωροχρόνο μέσα στον οποίο είναι δυνατό να υπάρχει κάθε είδους δράση και αλληλεπίδραση. Ο χρόνος μας καθιστά ελεύθερους να παίρνουμε αποφάσεις. Καθορίζεται έτσι το σύμπαν μας με τους κανόνες, τους νόμους και τα όρια του. Χωρίς παράθυρα !

Ας θυμηθούμε όλοι όμως την είσοδο μας στο Ν.: . Που πάει το μυαλό μας όταν σκεφτόμαστε αυτή την πράξη ; Ίσως δεν της δίνουμε την πρέπουσα σημασία, για διάφορους λόγους κάθε φορά. Η αρχική πράξη (είσοδος) θεωρείτε υποδεέστερη όσων ακολουθούν. Κατά την πρώτη είσοδο ειδικά οι προσδοκίες ή η κατάσταση του νου των υπό μύηση Αδδ.: δεν επιτρέπει να αντιληφθούν την αλληγορία. Κι όμως αν η είσοδος στο Ν.: ήταν λιγότερο σημαντική από οτιδήποτε άλλο δεν θα είχαν θεσπιστεί ειδικοί κανόνες στο Τυπικό ούτε θα εμποτευόταν από Αδδ.: Αξξ.: . Με λίγη προσοχή θα καταλάβουμε πως όταν μπαίνουμε και όταν βγαίνουμε από το Ν.: στην πραγματικότητα μεταφερόμαστε πολύ πιο μακριά από εκεί που μας πάνε τα βήματα μας.

Επειδή έχω δεσμευτεί να καταγράψω τις σκέψεις μου για την είσοδο θα αποφύγω να μιλήσω για την έξοδο. Εξάλλου στην έξοδο δίνουμε όλοι αρκετά μεγάλη σημασία. Η έξοδος από το Ν.: και ότι αυτός συμβολίζει, είναι που αποτελεί κάποιες φορές την προσδοκία μας ή τη διαδρομή που θέλουμε να αποφύγουμε. Για κάποιο περίεργο λόγο πάντως όλοι βλέπουν την έξοδο και κανείς την είσοδο!

Αυτό δεν συμβαίνει άλλωστε και με τη ζωή μας ή αλλιώς με την παρουσία μας στη Γη;

Υπάρχουν 4 διαφορετικοί, βασικοί τρόποι να μπει κανείς στο Ν.: .

Ο πρώτος είναι κατά τη μύηση. Εκεί η είσοδος γίνεται ενώ οι εργασίες έχουν αρχίσει. Το σύμπαν έχει μπει ήδη σε κατάσταση αναμονής του εισερχόμενου. Οι πρακτικές που ακολουθούνται έχουν το δικό τους συμβολικό χαρακτήρα. Η Θύρα κρούεται. Καθώς εκφράζουν τα λόγια του Σ.: Δ.: οι Εργασίες διαταράσσονται. Γιατί όμως διαταράσσονται; Δεν ήταν αναμενόμενη η άφιξη; Φυσικά ο συμβολισμός υπάρχει και μας δείχνει ότι δεν ξεκινά ένα ασήμαντο γεγονός για τη Σ.: αλλά κάτι που θα επηρεάσει το μέλλον όλων. Ο νεόφυτος οδηγείτε από τα χέρια μη αναγνωρίσιμου αλλά όχι και εντελώς ξένου προσώπου. Άραγε το έμβρυο πόση εμπιστοσύνη δείχνει στη μάνα που δεν έχει ακόμη γνωρίσει; Μόνος ο νεόφυτος θα ήταν αδύνατο να ακολουθήσει τη διαδικασία. Δεν είναι μόνος. Κάποιος αποκρίνεται στις ερωτήσεις για λογαριασμό του. Οι απαντήσεις ταξιδεύουν με ένα ρυθμό προς τον Σ.: Δ.: που δείχνει τα τρία επίπεδα που χωρίζουν τον αμύητο από το Φ.: της Αν.: Παρότι δεν έχει τις αισθήσεις του φυσικού κόσμου ακόμα, παρά μόνο τις σκέψεις του, μπορεί να αναγνωρίσει το κάλεσμα και τα παραγγέλματα.

Ερωτάτε ο αμύητος για πιο λόγο ζητά να γίνει T:· και η απάντηση του είναι συγκλονιστική! Ο αμύητος δεν έχει άλλο λόγο για να γίνει T:· παρά το ότι είναι ήδη T:· ή τουλάχιστον διαθέτει τις βασικές ιδιότητες αυτού και άρα η πορεία του προς τον Τεκτονισμό είναι αναπόφευκτη. Είναι ελεύθερος και χρηστοήθης. Στη συνέχεια δίνονται τα στοιχεία του αμύητου και δηλώνεται κατηγορηματικά ότι αναζητά το Φ:· . Για να λάβει το Φ:· στερήθηκε το Φ:· . Η αναζήτηση είναι στην αρχή της μόνο αν αναγνωριστεί ότι αυτό που κατείχε ως Φ:· δεν ήταν πραγματικό και ικανό να τον καθοδηγήσει. Η ένωση και η εμπιστοσύνη όμως τον οδηγούν. Μετά από ερώτηση του Σ:· Δ:· οι ευρισκόμενοι από πριν στον N:· Αδδ:· δίδουν την άδεια τους και τα διαπιστευτήρια τους προκειμένου να εισέλθει στον N:· ο αμύητος. Τελικά ο μουύμενος καταλήγει μεταξύ των δύο Στ:· μόνο αφού περάσει κάτω από το ξίφος εν μέσω θορύβου. Πολύ συχνά ακούμε ότι το πέρασμα κάτω από το ξίφος μεταξύ άλλων συμβολίζει και τη στιγμή της γέννας. Αυτού του είδους η είσοδος μπορεί να πραγματοποιηθεί ΜΟΝΟ ΜΙΑ φορά στην T:· ζωή του Αδ:· . Παρακαλώ κρατήστε στο μυαλό σας την διαδικασία. Θα αποδειχθεί χρήσιμο να τη θυμάστε όταν θα επιχειρήσω κάποιες συγκρίσεις παρακάτω. Η προτροπή μου σε καμία περίπτωση δεν περιέχει μομφή ότι υπάρχει έστω και ένας Αδ:· ή Αδ:· που δεν θυμάται. Γνωρίζω πως όλο το τυπικό βρίσκετε στην καρδιά σας, απλά ζητώ να το κρατήσετε για λίγο στο επίπεδο της λογικής σκέψης. Ακόμη σας καλώ να σκεφθείτε που βρισκόταν ο αμύητος προτού σταθεί μπροστά στη Θύρα του N:· .

Ο δεύτερος τρόπος εισόδου είναι κατά τις συνήθειες εργασίες. Αξίζει να παρατηρηθεί ότι στην περίπτωση αυτή εισερχόμαστε πριν το άνοιγμα των εργασιών. Η είσοδος αυτή επαναλαμβάνετε κάθε φορά με παρόμοιο τρόπο. Η βασική αλλαγή έρχεται με τις αυξήσεις μισθοδοσίας. Η σειρά εισόδου αλλάζει. Ας αναρωτηθούμε γιατί ο Σ:· Δ:· μπαίνει τελευταίος και γιατί οι νεότεροι Αδδ:· προηγούνται ... Αν η πεζή διαπίστωση ότι αυτό γίνεται για να ακουστούν οι αναγγελίες δεν σας καλύπτει τότε μπορούμε μαζί να αναρωτηθούμε και για αυτές. Ο Αδ:· Τελ:· ζητά και ανακοινώνει την είσοδο των μαθητών, σε ποιον άραγε ; μήπως δεν γνωρίζομαστε όλοι ; για πιο λόγο δεν μπαίνουμε άνευ σειράς να κάτσουμε ο κάθε ένας στη θέση του και να αρχίσουμε; Ο Αδ:· T:· βρίσκετε στο N:· πριν το άνοιγμα της Θύρας. Με την κρούση του, στο N:· εισέρχεται ο Αδ:· Στ:· για να προστατέψει την είσοδο. Αν ο N:· είναι το σύμπαν τότε ο T:· το θέτει σε λειτουργία με το χτύπημα του. Ο Στ:· αποτελεί το φίλτρο που διαχωρίζει αυτό που είναι δυνατό να εκδηλωθεί και τοποθετεί-επιτρέπει την είσοδο μόνο σε όσους έχουν εκπαιδευτεί να εργάζονται στο βαθμό των εργασιών και έχουν αφήσει τα μέταλλα εκτός του N:· .

Ο τρίτος τρόπος εισόδου, είναι τη στιγμή που θα το επιτρέψει ο Σ:· Δ:· μετά την ανάγνωση των πρακτικών, κατά τη διάρκεια των εργασιών. Η είσοδος γίνεται κατά το τυπικό με αναγγελία και με ειδικό χαιρετισμό. Αναλόγως δε της επιστημότητας του προσώπου που εισέρχεται είναι δυνατό ο Σ:· Δ:· να διατάξει τις αντίστοιχες τιμές. Είναι σημαντικό να καταγραφεί και να το θυμόμαστε όλοι αυτό. Αν και όχι όλες τις στιγμές, έστω σε κάποιες συγκεκριμένες και όχι με τυχαίο τρόπο, είναι δυνατή η είσοδος στο N:· μετά το Άνοιγμα Εργασιών . Μη σας φαίνεται μικρό αυτό. Ο T:· που είναι ένα από τα πιο σοβαρά και αυστηρά συστήματα επιτρέπει αυτό που ακόμη και σε ένα σχολικό περιβάλλον εύκολα θα απαγορευόταν. Δώστε σημασία στη δυνατότητα αυτή. Πως και δεν είπαμε απλά ότι αφού η Θ:· έκλεισε δεν μπαίνει κανένας ; Αν το τυπικό έλεγε αυτό, θα το θεωρούσαμε απλά μέρος του αυστηρού πρωτοκόλλου και κανείς δεν θα παραξενευόταν. Είμαστε υποχρεωμένοι να αναρωτηθούμε τι συμβολίζει η δυνατότητα εισόδου μετά την έναρξη!

Ίσως αντίστοιχα να υπάρχει δυνατότητα εισόδου και στον κόσμο - σύμπαν, επισκεπτών και δυνάμεων που δεν ακολουθούν την τυπική διαδικασία εισόδου που ακολουθούμε όλοι μας. Ίσως με αυτό τον τρόπο να έρχονται σε εμάς οι ιδέες και η έμπνευση. Ειδικά η τελευταία εξ' ορισμού πηγάζει απ' έξω.

Το σύμπαν του ανθρώπου είναι εξάλλου οι αισθήσεις του. Μόνο υπερβαίνοντας τες αντιλαμβάνεται - αισθάνεται που πραγματικά είναι.

Ακόμη η είσοδος μετά το Αν:· Εργ:· συμβολίζει τη δυνατότητα που έχει ο μυημένος εισερχόμενος, να διατηρεί την ιδιαίτερη κατάστασή του και εκτός εργασιών. Η κεράμωση προστατεύει τον παράτολμο αμύητο από το λάθος, αω επιχειρήσει να μπει στη θάλασσα πριν μάθει κολύμπι. Έτσι το μόνο που χρειάζεται είναι να εναρμονιστεί ο εισερχόμενος με τις δυνάμεις του χώρου που είναι φιλικές μαζί του διότι ενεργοποιήθηκαν από Αδδ:· , και να αναγνωρίσει την Αρχή και τις διαδικασίες της Σ:· Σ:· στην οποία εισέρχεται.

Ο τέταρτος τρόπος εισόδου είναι η είσοδος ησύχως. Κάτω από ειδικές συνθήκες αυτή η μορφή εισόδου κατά τη διάρκεια των εργασιών επιτρέπεται σε αυτούς που έχουν με αντίστοιχο τρόπο εξέλθει. Όσοι δεν μπαίνουν και βγαίνουν με ιδιαίτερες τιμές και κάνοντας θόρυβο το κάνουν ησύχως. Ότι γίνεται στη Στ:· ίσως γίνεται και στον κόσμο. Ίσως κάποιοι μύστες να έχουν κατακτήσει τη δυνατότητα να αλλάζουν πεδίο ύπαρξης και να κινούνται μέσα και έξω από τα όρια του γνωστού κόσμου χωρίς πολλή φασαρία μόνο με τη δύναμη της θέλησης ή της ανάγκης τους. Άραγε ο μύστης μπορεί να νικήσει την ανάγκη και να συνεχίσει να υπάρχει ;

Ίσως κάποιοι να θεωρήσουν υπερβολική την άποψη ότι τα πάντα είναι συμβολικά και αλληγορικά. Ίσως αντιλαμβάνονται ότι κάποια ζητήματα μπήκαν στο τυπικό για λόγους πρακτικούς. Προσωπικά πιστεύω ότι ακόμα και όσες κινήσεις ή λόγια μοιάζουν να καλύπτουν διαδικαστικές λειτουργίες, έχουν διπλή υπόσταση. Κατά την άποψη μου ακόμα και πράγματα που ίσως βρεθούν ή συμβούν τυχαία στο Ν:· , περιλαμβάνουν και αποτελούν στοιχεία προς αποσυμβολισμό.

Ας αναλογιστούμε λοιπόν τώρα για άλλη μια φορά τον Τ:· Ν:· ως απεικόνιση του σύμπαντος. Ένα σύμπαν χωρίς παράθυρα, που όμως έχει πόρτα εισόδου και εξόδου. Φυσικά όλοι απασχολούμαστε πάρα πολύ με την έξοδο και λίγοι σκεπτόμαστε την είσοδο, την προέλευση, το διασκεπτήριο. Λίγοι αναλογιζόμαστε την διαφορά της πρώτης εισόδου από τις επόμενες, τις αλλαγές στην σειρά ανάλογα τον βαθμό, τη θέση και την προέλευση. Λίγοι σκεπτόμαστε όσους μας συνοδεύουν και όσους μας βοηθούν να περάσουμε αυτή την πύλη που αν και αόρατη είναι πάντα εκεί και μας περιμένει. Καθόλου δεν αναρωτιόμαστε για τον πρόναο ή για την κεράμωση ως σύμβολα και αλληγορικές διαδικασίες. Ας σκεφτούμε βάσει αυτού του συμβολισμού τι μπορεί να εννοούν οι 4 τρόποι εισόδου.

Το σχήμα του Τ:· Ν:· που τυπικά τοποθετεί την είσοδο στη Δύση μας δίνει μια πορεία προόδου προς τον κοινό μας στόχο. Η αναγνώριση της απεικόνισης ως ανθρώπινο σώμα μας διδάσκει πολλά αφού ούτε στο σώμα μας η παρουσία μας ήταν προαιώνια ούτε είμαστε οι ίδιοι άνθρωποι που το κατοικούμε κάθε μέρα. Η αναγνώριση του συμβολισμού ως σύμπαν όμως αφήνει περιθώρια για πολλές και διάφορες σκέψεις που μας οδηγούν πέρα από τα όρια των κοινά παραδεκτών και διαδεδομένων φιλοσοφιών.

Κάτω από ποιες συνθήκες άραγε έχουμε όλοι πειστεί ότι ενώ ο Τ:· Ν:· είναι συμβολικός το σύμπαν δεν είναι; Μήπως και το σύμπαν δεν έχει είσοδο και έξοδο παρόλο που δεν έχει παράθυρα; Εννοώ φυσικά τη γέννηση και το θάνατο που πολύ συχνά ονομάζουμε και μετάσταση. Μήπως το σύμπαν δεν μας δίνει μαθήματα, με σύμβολα και αλληγορίες γραμμένα στα κύτταρα μας αλλά και στα αστέρια; Πόσα είναι αυτά που πρέπει να

μετρήσουμε και να παρατηρήσουμε μέχρι να καταλάβουμε ότι ακόμη και οι ίδιες οι ζωές μας αποτελούν μέρος αυτού του συμβολισμού;

Η είσοδος ως πράξη, ως χώρος, ως αντικείμενο και ως διαδικασία είναι σύμβολο. Το σύμβολο δεν είναι τίποτε άλλο από την υλική έκφραση της πληροφορίας. Η πληροφορία ως αποτέλεσμα επεξεργασίας δεδομένων από έλλογο νου δεν μπορεί να έχει άλλη έκφραση στον υλικό κόσμο παρά μόνο μέσω συμβόλων. Δεν είναι ύλη. Δεν είναι ενέργεια. Είναι άποψη, είναι μαθηματικά. Αυτό είναι το σύμβολο. Ο τρόπος προσέγγισης και επικοινωνίας. Το αντικείμενο εστίασης προκειμένου να αντιληφθούμε το Θείο σχέδιο. Και ποιος λοιπόν μας είπε πως τα σύμβολα είναι μόνο εντός του T.: N.: ; Ποιος μας είπε ότι είναι μόνο μπροστά μας;

Κατά την πρώτη είσοδο μας στο Σύμπαν, από που ερχόμαστε; Από την ανυπαρξία ή από το χώρο όπου η ψυχή παίρνει τις τελικές της αποφάσεις και αποφασίζει να εκτελέσει το καθήκον της; Ο άνθρωπος που κατεβαίνει στο διασκεπτήριο έχει ήδη με απόφαση του αποκοπεί από τους υπόλοιπους αμήητους με σκοπό να ξαναενωθεί μαζί τους μετά την ολοκλήρωση του έργου του. Η γέννηση του ανθρώπου τον τοποθετεί κάτω από το ξίφος του Αδ.: Στ.: . Αυτό συμβολίζει την έξοδο από τη μήτρα που του έδωσε ζωή και την είσοδο του σε μια άλλη μήτρα, εκείνη που θα τον καταστήσει κυρίαρχο επί του εαυτού του και άρα ελεύθερο να συνεχίσει. Η μήτρα όμως είναι ένας τόπος ψευδαισθήσεων, διότι ενώ το παιδί νιώθει την απόλυτη ασφάλεια στην πράξη μπορεί ακόμη και το ίδιο να βλάψει την μάνα χωρίς να αντιλαμβάνεται ότι αυτή είναι ο ξενιστής του. Καμιά αντίληψη της θέσης του δεν έχει το έμβρυο αλλά ίσως ούτε και εμείς.

Ως μνημένοι εισερχόμαστε στους N.: αφού πρώτα έχουμε προετοιμαστεί στον Πρόναο. Όσο περισσότερο έχουμε εργαστεί τόσο πιο καλά έχουμε λαξεύσει το Λίθο μας και αυτό συνήθως κατοπτρίζεται και στους T.: B.: ή τα αξιώματα που κατέχουμε. Η είσοδος με τη σειρά μας υπενθυμίζει αυτό που αποτελεί τη βάση πολλών φιλοσοφικών συστημάτων. Ότι δηλαδή βελτιωνόμαστε συνέχεια και επαναλαμβάνουμε τις εργασίες μας κάθε φορά όντας λίγο καλύτεροι έως ότου καταφέρουμε την πλήρη ανάπτυξη των ανθρωπίνων δυνατοτήτων. Σύμφωνα με τις ανατολικές φιλοσοφίες ο άνθρωπος βελτιώνει την τάξη του κάθε φορά που εισέρχεται στο σύμπαν εφόσον εργάζεται προς αυτή την κατεύθυνση. Αυτές οι εισοδοί στο N.: , οι επόμενες της πρώτης, ίσως συμβολίζουν αυτό το ταξίδι αναρρίχησης της ψυχής, που ενώ έχει αποκτήσει αυτούσια οντότητα διαχωρισμένη (αλλά όχι αποκομμένη) από το όλον συνεχίζει την πορεία της μέχρι την τελική επανένωση.

Ας αναλογιστούμε ο καθένας το συμβολικό του δρόμο λοιπόν. Ας περάσουμε από τη Θ.: και μετά από τη Δ.: στην Α.: και ας σκεφτούμε που βρισκόμασταν πριν το ταξίδι και αν μετά το τέλος του εξακολουθούμε να είμαστε οι ίδιοι.

Πριν κλείσω και για να προβληματιστούμε περισσότερο θέλω να αναρωτηθώ γιατί ο έλεγχος της T.: ιδιότητας γίνεται μετά την είσοδο στο N.: σε όσους μπαίνουν πριν το άνοιγμα εργασιών. Δεν είναι λίγο παράξενο ; Σε κάθε κλειστή ομάδα ο ελεγκτής των εισερχόμενων τους απαγορεύει την είσοδο. Αντιθέτως στους Τέκτονες, που όλοι γνωρίζουν πόσο αυστηροί είναι ώστε να μην βρεθούν αμήητοι ανάμεσα τους, ο έλεγχος γίνεται μετά την είσοδο . Ο Αδ.: Στ.: φυσικά βρίσκετε στη θέση του αλλά δεν κεραμώνει. Πιστεύω πως αυτό είναι ένα στοιχείο που μας δείχνει ότι η είσοδος μας στο σύμπαν είναι μια ευκαιρία ώστε μόλις βρεθούμε εκεί να αποδείξουμε ποιοι είμαστε.